

РЕШЕНИЕ

№ 275

гр. Кюстендил, 21.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, I СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ваня Др. Богоева

Членове: Евгения Хр. Стамова
Веселина Д. Джонева

при участието на секретаря Йорданка Хр. Неделчева
като разгледа докладваното от Евгения Хр. Стамова Въззивно гражданско дело № 20221500500218 по описа за 2022 година

Производство по чл.258 ГПК.

Образувано е по постъпила въззивна жалба с вх. №5900/20.12.2021 г. от „****“ АД с ЕИК ***, чрез пълномощника адв. С. А., със съдебен адрес: гр. ***, ул. „****“ № 30, срещу решение № 469 от 17.11.2021 г., постановено от РС – Кюстендил по гр.д. № 1482/2021 г. по описа на същия съд.

С посоченото решение № 469/17.11.2021г. постановено по гр.д. № 1482/2021г. по описа на Районен съд – Кюстендил, „****“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. ***, ул. „****“ № 3 е осъдено да заплати на „****“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. ***, ул. „****“ № 2, представлявано от Р.И., сумите, както следва: 576.00 лв. с ДДС по фактура № 0000011360/31.01.2020г., заедно с мораторна лихва за периода от 31.03.2020г. до датата на предявяване на иска в размер на 19.36 лв (деветнадесет лева и тридесет и шест стотинки), ведно със законната лихва 1 върху главницата, от момента на предявяване на иска до окончателното й изплащане, сума 6249.00 лв с ДДС по фактура №0000011361/31.01.2020г., заедно с мораторна лихва за периода от 31.03.2020г. до датата на предявяване на иска, в размер ан 210.06 лв., ведно със законната лихва, върху главницата от момента на предявяване на иска до окончателното изплащане, сума в размер на 597.60 лв с ДДС по фактура №0000011362/31.01.2020г., заедно с мораторна лихва, за периода от 31.03.2020г. до предявяване на иска в размер на 20.09 лв., ведно със законната лихва върху главницата, от момента на предявяване на иска до окончателното изплащане, сума в размер на 382.10 лв. с ДДС по фактура №0000011363/31.01.2020г., заедно с мораторна лихва за периода от 31.03.2020г. до датата на предявяване на иска в размер на 12..84 лв, ведно със законната лихва, върху главницата, от момента на предявяване

на иска до окончателното изплащане. **** АД, ЕИК *** със седалище и адрес на управление гр.***, ул. **** №3 е осъдено да заплати на **** ЕООД, ЕИК *** , със седалище и адрес на управление гр.***, ул. **** №2 сума в размер на 2050.00 лв., сторени в производството разноски.

С молба вх.№5896/20.12.2021г. , **** ЕИК *** чрез пълн-к адв.С. А. е сезирало съда с искане за изменение на постановеното решение в частта за разноските, чрез намаляване присъденото на **** ЕООД адвокатско възнаграждение от 1550.00 лв. на 733.38 лв.С определение №68/18.01.2022г. подадената молба е отхвърлена, като неоснователна .Преписи от определението са връчени на страните на 01.02.2022г. и 31.01.2022. съответно на молителя - ответник и ищеца в производството.Жалби срещу определението не са постъпили.

Решението е връчено на страните както следва, на **** ЕООД на 29.11.2022г., а на **** АД на 02.12.2021г. В срока, определен в чл.259, ал.1 ГПК по делото е подадена въззивна жалба от **** АД ,ЕИК819364347 чрез пълн-к адв.С. А.(подадена по пощата на 16.02.2021г.).В жалбата се твърди неправилност на обжалвания съдебен акт, поради нарушения на съдопроизводствените правила, неправилно прилагане на материалния закон и необоснованост.Възпроизведени са части от съдържанието на съдебния акт – стр.3 и стр.8, обективиращи становище на съда, за установяващите се въз 2 основа на представени от въззивната страна писмени доказателства – писмо изх.№299/14.04.2020г.,предизвестие изх. №317/24.04.2020г. (л.33 от гр.д. №1116/2020г. на ДнРС) по конкретно за уведомяване на ищцовата страна, като изпълнител по договор между страните за некачествено изпълнение, определяне на срок за изпълнение и предупреждение, че при неизпълнение договорът ще бъде прекратен, при липса на доказателства за получаване на посочените уведомления, предизвестия от изпълнителя, с изключение на уведомление изх. №7/12.03.2020г. за разваляне на договора на основание чл.21, ал3 от същия при определени посочени в уведомлението предпоставки, осъществено на 16.03.2020г.(л.49 от д).Сочи се необоснованост на направените изводи и допуснато нарушение на съдопроизводствените правила изразило се, в пряко нарушение изискванията на чл.146, ал1 т.1 ГПК,тъй като не са посочени адекватно и изчерпателно обстоятелствата, от които произтичат претендираните права и възражения – нарушение на чл.146, ал.1 т.1 ГПК, не е отразено правилно кои права и обстоятелства се признават, в съответствие с предвиденото в чл.146, ал.1 т.3 ГПК, не е отразено кои права и обстоятелства не се нуждаят от доказване – чл.146, ал.1 т.4 ГПК и не е указано на страните, кои от твърденият от тях факти не сочат доказателства – чл.146, ал.2 ГПК.Във връзка с изложеното е заявено, че ищцовата страна, като частен правоприемник на **** ООД, като цесионер по процесния договор, не е оспорила, получаването на посоченото писмо 299/14.04.2020г.(л.33 от гр.д. №1116/2020г. на ДнРС) и предизвестие с изх. №317/24.04.2020г., отправени до **** ООД.Предвид допуснатото нарушение по делото са представени и се прави искане за приемането на посочените писма с изх. N° 299/14.04.2020 г., и Предизвестие с изх. N° 317/24.04.2020 г, както и документи, доказващи връчването им - обратна разписка и съответно 2 товарителница.Наред с посочените въззивната страна представя ,като доказателство по делото писмо вх.№316/23.04.2020г. от **** ООД до **** АД гр.*** и писмо вх.№ 410/27.05.2020г. Посочени са, като приложения писмо изх. №8/21.04.2020г. и писмо изх.№13/22.05.2020г., с оглед съдържащите се в тях изявления за установяване получаването на отправените предизвестия за разваляне на договора.Ангажирането на посочените доказателства във въззивното производство се основава на допуснато от първоинстанционния съд неспазване на задължението за извършване на доклад по спора, на 3 основание чл.146 ГПК.Като неправилни с оглед доказателствата по делото и законови норми, са определени изводите

на съда, според съдържанието на стр.4, пар.5 и стр.7, пар.3 от решението, че договорът между страните представлява – ненаименов договор от смесен характер, съдържащ елементи, както на договор за изработка по чл.258 и сл.ЗЗД вр. с ч.8 от ДУО, така и на договор за покупко – продажба, доколкото е налице уговорка(чл.6 от договора), „изпълнителят“ да заплати цената на приетите отпадъци, в отсъствие на претенция за заплащане на продажната за отпадъците цена възражение за прихващане с вземане за тази цена.Въззивникът счита, че с оглед доводите на страните в подадените молба и отговор, въпроси свързани с преценка на договора, от гледна точка на действие и последици на договор за продажба не се налага.Тълкуване съдържанието на процесния договор №15/2018г. според въззивната страна, сочи на договореност за извършване на определени услуги срещу заплащане на цена за тяхното извършване, изрично според чл.6, ал.1 - изпълнителят се задължава при условията на този договор да заплати цената на приетите отпадъци, изброени в Приложение 1, а клаузата на ал.2 – плащането ще се извършва по банков път в срок от 60 дни от издаване на фактурата от Изпълнителя, въз основа на отчетените количества, както и клаузата на чл.7, ал.1 от договора – „възложителят се задължава при условията на този договор да заплати цената за третиране на отпадъците, упоменати в Приложение №2 от договора“ както и раздел II – цена и начин на плащане, изключва извод за договор от смесен характер, с двойствена правна природа , представлява договор за услуга , по чл.258 и сл. ЗЗД вр. с чл.8 от ЗУО.Изводът си жалбоподателят обяснява с правилата на елементарната логика т.е в свдързаност и обусловеност, в задължението за плащане на цената по чл.6, ал.1 за приети от изпълнителя отпадъци, и за третиране на отпадъците, и липса на такава обусловеност в издаване на фактура от изпълнителя за извършени от него услуги(приети отпадъци) и да си заплати сам стойността на фактурата(т.е едновременно доставчик и платец по фактурата). В жалбата се твърди неправилно приложение на материалния закон в преценката, по доводите за нищожност на договор за цесия, на който ищцовата страна основава вземането си – поради липса на съгласие за сключването му, доколкото страните не са договорили елемент от същественото му съдържание – да бъде ли същият възмезден или не(при явно противоречие в договор) и абсолютна симулативност на договора, 4 създадената само привидност на настъпили от сделката ефект, като в действителност договорът не е произвел действие в отношенията между страните и титуляр на процесните вземания е останал „*** – ***“.Възпроизведена е като част от договора – съдържанието на чл.1 и чл.2, сочи се противоречие в съдържанието на двете клаузи и с оглед на тези обстоятелства се твърди неправилно извършено от първоинстанционния съд тълкуване.Според жалбоподателя следва да се съблюдава изискването за определеност респ. определяемост на съдържанието на престациите при което и конкретното съдържание на договора, извод за съвпадение на насрещни волеизявления на страните не може да се формира, липсва съгласие поради което договорът за цесия е нищожен, на основание чл.26, ал.2 изр.1 пр.2 ЗЗД.В съгласие с преценката на първоинстанционният съд относно задължената да доказва според правилото на чл.154 ГПК обстоятелствата за нищожност на договора поради привидност страна, изводът, че такова доказване не е проведено се оспорва, при зачитане на изключението за доказване симуляция от трета страна, без т.нар „начало на писмено доказателство“.Като значими при преценка валидността на сделката, жалбоподателят желае да бъдат взети предвид при съобразяване правилото за разпределение на доказателствената тежест на основание чл.154 ГПК, на което се е позовал първоинстанционният съд следните факти – представителите на двете дружества се намират в роднинска връзка; „*** - ***“ АД не е страна по процесния договор за цесия, не може от него да се очаква да разполага с т.нар. обратно писмо/contr letter/, което да разкрива действителната воля на страните по договора за цесия, не

може да се очаква същият да е възприел лично /чрез негови представители, служители или други лица/ или да разполага с лица, които са присъствали при уговаряне и сключване на процесния договор за цесия и са възприели лично действителната воля на страните по договора за цесия, а именно - да сключат привидна сделка за цесия, чрез която да дерогират арбитражната клауза от процесния договор от 01.02.2018 г., сключен между „*** - ****“ АД и „***- ****“ ООД в изпълнение на ЗУО, нелогично е да се изисква и очаква това дружество, като трето лице, стоящо извън лицата сключващи договора за цесия, да може да ангажира гласни доказателствени средства, а именно да сочи свидетели, които да установят обстоятелства относно действителната воля на страните по договора за цесия и неговата 5 привидност – негови представители или служители т.е преки доказателства са малко вероятно, което налага изводи въз основа на косвените индиции свързани с въведеното възражение и значението на сделката, в правната сфера на дружеството. Жалбоподателят настоятелно поддържа, че договорът за цесия е абсолютно симулативен, защото страните по него не са целели настъпването на каквито и да било правни последици, свързани с него, а единствено да създадат едно привидно правоотношение на обвързаност. Изразява становище, че целта на договора е била да се дерогира арбитражна клауза в договора между цедента и представляваното от същия дружество - ответник - чл. 23 от Договор № 15/01.02.2018 г. Във връзка с изложеното се сочи и обстоятелството, че сред писмените доказателства, представени с исковата молба, фигурира Покана за доброволно изпълнение на парично задължение, изх. № 22/24.06.2020 г., изпратена от „***[1]****“ ООД до „*** - ****“ АД, с която се отправя искане да бъде заплатена сумата от 23 975,84 лв., формирана от задължения по Договор № 15/01.02.2018 г. Именно това вземане в размер на 23 975.84 лв. се твърди, че е предмет на договора за цесия между „***-****“ ООД и ищцовото дружество, като процесните фактури са измежду изрично изброените фактури, от които това вземане е образувано – поканата е изпратена от цедента след сключване на 4 договора за цесия, като поведение несъответства на обикновената житейска логика, сочещо също на привидност - поканата следва по време датата на договора за цесия. Законният представител на „***-****“ ООД г-н К.И. е баща на законния представител на „****“ ЕООД г-жа Р.И. Друг факт сочещ на привидност - чл. 3 от договора за цесия, цедентът се е задължил да уведоми длъжника за цесията в срок от 2 месеца, а съгласно чл. 3.1 да предаде на цесионера намиращите се у него документи, които установяват вземането - не се твърди да е отправено уведомление за цесията до длъжника, преди предявяване на иска, същевременно близо месец след сключване на договора за цесия, цедентът е отправил до длъжника поканата за плащане на цедираното вземане. В подкрепа на тезата си въззивната страна сочи и обстоятелството, че предвид посочването в поканата на номерата на процесните фактури, очевидно цедентът не е изпълнил и задължението си по чл. 3.1 от договора за цесия да предаде на цесионера намиращите се у него документи, установяващи вземането - индичия за привидност на договора. В поканата цедентът е заявил 6 и намерение за съдебно претендиране на вземането при липса на доброволно изпълнение, т.е. намерение да не се съобрази с уговорената в чл. 23 от договор № 15/01.02.2018 г. арбитражна клауза. Разгледания договор е определен, като акт на постигнато вътрешно съгласие между страните, сделката да не прояви правните си последици, насочено единствено към създаване на привидност, че вземането е прехвърлено с цел преодоляване на посочената арбитражна клауза в договора между цедента и ответното дружество, като краен резултат водещо до отсъствие на активна материалноправна легитимация на ищцовото дружество и неоснователност на предявения иск. С оглед правилата за договора за изработка съдържащи се в чл. 258 и сл. ЗЗД и чл. 265 ЗЗД, в жалбата е обосновано становище за неправилна преценка на обстоятелствата по делото, относими към решаване

на въпроси, касаещи преценка дължимостта на търсеното възнаграждение от гледна точка на основанието за плащане – изпълнение на задълженията по договора. При солидаризиране с първоинстанционния съд в схващането, че приемането на работата следва да се разбира, като признание, че извършеното съответства на договореното, доколкото естеството на процесния източник на облигационни отношения не предполага установяване на каквато и да е фактическа власт, от страна на възложителя, се оспорва признание, както изрично, така и с конклюдентни действия, още по – малко след узнаване за съществуващите скрити недостатъци в работата, като се твърди ясно и категорично непризнаване на извършената работа, чрез две писма от април 2020г., отправени до изпълнителя „*** – ****“ ООД, съдържащи предупреждение, че договорът ще бъде развален при неизпълнение в допълнителния срок на неизвършеното от изпълнителя и последвалото разваляне на договора, воля за което е изразена и в исковата молба. Жалбоподателят подчертава, че представеното съдебно решение, №100/04.06.2010г. не доказва, санкции свързани с конкретно изпълнение именно по процесния договор. Обобщава, че вземане за суми, на основание Договор №15/01.02.2018г. не съществува поради неизпълнение на договора от страна на изпълнителя „*** – ****“ ООД. Едновременно с това, счита, че преценката по изпълнението на договора, следва да отчита вменените със ЗУО на заетите с подобна дейност правни субекти, 5 изисквания относно начина на изпълнение на дейността, чл.18 от договора указващ изрично визираните в договора условия да бъдат спазени и 7 категорични доказателства за неизпълнение – отпадъци, надлежно сортирани, разделени, балирани, означени с код 15 01 05 и 20 03 01 били предавани, с цел да бъдат транспортирани до Регионално депо за ТБО – *** – вместо това отпадъци са били извозвани нерегламентирано до Общински ПИ с кадастрален идентификатор 20763.51.11- нарушения, констатирани от компетентни регулаторни органи, за които на основание чл.143 ЗУО с НП №5/24.06.2019г. на Директора на РИОСВ – Перник на „*** – ***“ ООД била наложена имуществена санкция за неспазване на правилата, дефинирани в чл.38, ал.-1 ЗУО, наказателно постановление, окончателно потвърдено с решение №100 от 04.06.2020г- по н.а.д.№61/2020г. на АС – Кюстендил. Посочените действия свързани с неизпълнение на договора, според същия добили публичност чрез публикации в определени електронни сайтове, които са посочени. Сочи се обстоятелството, че тези нарушения, квалифицирани, като скрити недостатъци на работата, били съобщени на изпълнителя, за което свидетелстват изявления – знание за тези факти, според съдържанието на писмо изх.№8/21.04.2020г., писмо изх. №7/12.03.2020г., в първото от които се оспорва да са извършени нарушения, а с второто е направено заявления за прекратяване на договора и е посочено в първото писмо, в отсъствие на основания за това, поради непосочено неизпълнение от страна на възложителя. Неизпълнението е обусловило право на разваляне на договора, което е упражнено с предизвестие изх. №317/24.04.2020г. договорът е прекратен, считано от 7 –дневен срок от получаване на предизвестиято, считано от 28.04.2020г., като във връзка със същото е разгледано и съдържанието на писмо изх.№299/14.04.2020г., съдържащо покана от „****“ АД за отстраняване на скрити недостатъци в 7 – дневен срок, поради настъпване на прекратяване на договора в противен случай, неотстраняване на недостатъците, разваляне на договора. Жалбоподателят подчертава, че факта на издаване на фактури, тяхното осчетоводяване не е равностойно на признание и приемане с конклюдентни действия на работата. Неизпълнението на задължението е квалифицирано, като толкова съществено, водещо до оценка като абсолютно негодна, претенцията нарушава добрите нрави и съставлява злоупотреба с процесуални права по чл.3 от ГПК, нарушението е извършено умишлено, причинило имуществени и репутационни вреди, вкл. и на Община *** на терена на която са изхвърлени отпадъците. В контекста на

изложеното е 8 становището, че нивото на изпълнение / неизпълнение, е в степен налагащо разваляне на договора, като мотивите на първоинстанционния съд, в различие от това становище и несъответни на доказателствата по делото определя, като несъстоятелни - възпроизвеждайки ги в решението. Във връзка с това в жалбата са преповтарени доводите за отправено изрично искане за поправяне на работата, скритите недостатъци, при което дезинтересирайки от работата си именно изпълнителят е принудил възложителя да развали договора, поради пълно неизпълнение. Оспорва се възможността за плащане за работа, която не е извършена, за което е образувано и наказателно производство – предвид възникнал пожар, на мястото, където отпадъците са били изхвърлени. В жалбата е изразено и несъгласие с преценката на първоинстанционния съд, по размера на предявения иск, с оглед предвиденото в чл.1т.1 от Анекс от 02.09.2019г. предвиждащ заплащане на транспортна услуга за превоз на неретиклируем отпадък, получен от отпадъци с код 20 03 01 и третиран отпадък с код 15 01 05, от площадка на „*** – ***“ ООД до регионално депо за ТБО- *** – по 1.50 лв. за километър, фактурирано е разстояние от 166 км, надхвърлящо значително реалното разстояние между г.*** и гр.***, което е около 80 км. справка за което може да бъде направена от достъпни в интернет приложения, в отсъствие на клауза предвиждаща плащане на курсове в двете посоки. В съответствие с изложеното е искане за отмяна на обжалваното решение и постановяване на решение, с което предявените искове да бъдат отхвърлени, поради липса на активна процесуална легитимация, неоснователност и недоказаност, както и за заплащане на разноски за производството.

С жалбата по делото са представени следните доказателства: писмо изх. №299 от 14.04.2020г., по счетоводните книги на "*** - ***" АД, обратна разписка удостоверяваща връчване на писмо с баркод 3106998501, писмо вх. №316/23.04.2020г., предизвестие изх. №317 от 24.04.2020г., заедно с товарителница с обратна разписка, с баркод 3107002718 и 3107002717 за получаването им и писмо вх. №410/27.05.2020г. Посочени статии и видеоматериали: [https://btvnovimte.bg/predavania/tazisutrin/koi-e-vinoven\[1\]za~nalichieto-na-otpadaci-pod-am-strama-krai-dupnica.html](https://btvnovimte.bg/predavania/tazisutrin/koi-e-vinoven[1]za~nalichieto-na-otpadaci-pod-am-strama-krai-dupnica.html) <https://www.monitor.bg/bg/a/view/po-jar-v-dep-o-za-otp-adyci-zatvori-struma-1.72992> [https://www.mediapool.bg/pozhar-ot-bezhaberie-zatvori-magistrala-struma-krai\[1\]dupnitsanews296876.html](https://www.mediapool.bg/pozhar-ot-bezhaberie-zatvori-magistrala-struma-krai[1]dupnitsanews296876.html).

Препис от въззивната жалба е връчен на насрещната страна. В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК е депозиран писмен отговор от процесуалния представител по пълномощие на ищцовото дружество „***“ ЕООД – адв. П. П., в който е изразено становище за неоснователност на въззивната жалба. Въззивваемата страна противопоставя следните обстоятелства – с уведомление изх. №7/12.03.2020г. „***“ ООД уведомява ищеца, че по договор №15/01.02.2018г. не са изпращани заявки за извършване на дейности с отпадъция, поради което следва да заяви намеренията си в едноседмичен срок, както, че в противен случай договорът ще се счита за развален. Твърди неизпълнение на задълженията на ответника по възлагане – в следствие договорът е развален. Изразено е и становище по възраженията за нищожност на договора, като сключен при липса на съгласие и поради привидност на договора за цесия, като се твърди недупостимост, на тези възражения, тъй като „***“ АД не е нито страна по цесионния договор, нито този договор го уврежда с оглед факта, че от момента на получаване на уведомление за цесията, интересът му е изцяло защитен, при съществуваща възможност да бъдат направени всякакви възражения в това число възражения принадлежали на цедента, а въпросите свързани с дължимостта/недължимостта на цена по договора не намират отражение в правната сфера на длъжника, липса на доказателства за съществуваща

прикрита сделка. Противопоставен е като обстоятелство изключващо извод за основателност на това възражение, факта на предявяването на иск от цесионера за присъждане на вземането. Релевирани са и доводи за възмездност на цесията, като покупко продажба, извлечени от заглавие на договора, уговорки изпълващи съдържанието на чл.100, ал.1 ЗЗД, клаузите по чл.2 относно размера на продажната цена и начин на плащане, в съответствие с предвиденото в чл.183 ЗЗД, съгласие по сделката. Ответната страна счита, че е видно налично правно основание сочещо на валидност на атакуваната каузална сделка. Оспорва се възможността, трета страна по сделката да се позовава на нищожност, поради нарушение на добрите нрави, предвид нееквивалентност на престациите. Ищцовата страна – ответник в производството е категорична, че всички уговорки между цедента и цесионера, свързани със сключения между тях договор са въпроси свързани с правоотношението между тях, вкл. основанията за сключване на договора, предмета, съгласие за пораждане на правни последици и плащане на цена. Оспорени са твърденията за несъответстващ на изискванията на ГПК доклад и процесуални нарушения при събиране на доказателствата, и в този смисъл като неоснователно искането за представяне на допълнителни доказателства във въззивното производство. Оспорва се наличието на произтичащите от чл.266 ГПК предпоставки за събиране на доказателства във въззивното производство - твърди се, че сочените писмени доказателства не са нито нови нито нововъзникнали. В отговора е дадена квалификация на заявеното процесуално искане, като плод на злоупотреба с процесуални права. В съответствие с изложеното е формулирано искане за потвърждаване на обжалваното решение. Претендират се разноски – представени са извадки от електронния регистър на съдебни актове – определение №88 от 18.02.2021г. по гр.д. №2499/2020г., решение №137 от 19.11.2021г. по гр.д. №2499/2020г. Жалба срещу посоченото определение с което е отхвърлена, като неоснователна молба за изменение на решението в частта за разноските, за което страните са получили съобщение не е подадена. По възраженията за незаконосъобразност на извършения доклад по спора както и по доказателствените искания, съдът се е произнесъл с определение №387 от 22.06.2022г. Приети са, като доказателство обратна разписка за връчване на писмо изх. №299/14.04.2020г. станало на 15.04.2020г., обратна разписка, за връчване на 27.04.2020г. на писмо изх. №317/24.04.2020г., разписки с баркодове 3106998501, 3107002718, 3107002717 според регистъра на „Европът“ куриерски услуги, както писмо изх. №13/22.05.2020г., №410/27.05.2020г., изх. №8/21.04.2020г. респ. вх. №316/23.04.2020г. по счетоводните книги на „***“ ЕООД и „***“ АД за доказване съдържанието на порлучените писмо и предизвестие.

Въззивната жалба е допустима като изхождаща от страна в първоинстанционното производство, подадена в срок и насочена срещу съдебен акт, подлежащ на въззивна проверка. При извършена на основание чл. 269 от ГПК служебно проверка на валидността на решението, съдът не намери пороци обуславящи извоз за нищожност на решение - постановено е от надлежен съдебен орган, функциониращ в надлежен състав в пределите на правораздавателната власт на съда, изготвено е в писмена форма и е подписано от съдебния състав, който го е постановил.

Първоинстанционния съд се е произнесъл в рамките на заявената с исковата молба претенция, което обосновава извод за допустимост на обжалвания съдебен акт. Според чл.269 ГПК по отношение на правилността на първоинстанционното решение въззивният съд е обвързан от посоченото във въззивната жалба, с изключение на спазването на императивните материалноправни разпоредби, приложими към процесното правоотношение. В този смисъл са и дадените указания по тълкуването и прилагането на закона в т. 1 от Тълкувателно решение № 1/2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС.

С оглед на изложените в жалбата доводи и възраженията в отговора на въззивната жалба, спорът във въззивното производство се концентрира в правилността на констатациите във връзка с фактологията засягаща предмета на сключения договор, неговото изпълнение респ. разваляне и съответно направените въз основа фактическите констатации на съда правни изводи.

След като прецени доказателствата по делото, доводите и възраженията на страните по отделно и в тяхната съвкупност при условията на чл.12 ГПК във вр. с чл.235 ГПК прие за установено следното: Пред РС *** са предявени от „***“ ЕООД срещу „*** ***“ АД обективно кумулативно съединени искиви претенции първата с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. с чл.266, ал.1 ГПК и по чл.86, ал.1 ЗЗД, п с които е заявено искане ответника да бъде осъден да заплати на ищцовото дружество суми – същите за които е постановено осъдителното решение, както следва: 576.00 лв. с ДДС по фактура № 0000011360/31.01.2020г., заедно с мораторна лихва за периода от 31.03.2020г. до датата на предявяване на иска в размер на 19.36 лв (деветнадесет лева и тридесет и шест стотинки), ведно със законната лихва върху главницата, от момента на предявяване на иска до окончателното ѝ изплащане, сума 6249.00 лв с ДДС по фактура №0000011361/31.01.2020г., заедно с мораторна лихва за периода от 31.03.2020г. до датата на предявяване на иска, в размер ан 210.06 лв., ведно със законната лихва, върху главницата от момента на предявяване на иска до окончателното изплащане, сума в размер на 597.60 лв с ДДС по 12 фактура №0000011362/31.01.2020г., заедно с мораторна лихва, за периода от 31.03.2020г. до предявяване на иска в размер на 20.09 лв., ведно със законната лихва върху главницата, от момента на предявяване на иска до окончателното изплащане, сума в размер на 382.10 лв. с ДДС по фактура №0000011363/31.01.2020г., заедно с мораторна лихва за периода от 31.03.2020г. до датата на предявяване на иска в размер на 12..84 лв, ведно със законната лихва, върху главницата, от момента на предявяване на иска до окончателното изплащане.

“*** ***“ АД, ЕИК *** със седалище и адрес на управление гр.***, ул.“***“№3 е осъдено да заплати на „***“ ЕООД, ЕИК *** , със седалище и адрес на управление гр.***, ул.“***“№2 сума в размер на 2050.00 лв., сторени в производството разноски. В законоустановения срок по чл. 131 от ГПК ответната страна е депозирала писмен отговор. Навежда доводи за неоснователност на иска по подробно изложени в този смисъл съображения. Прави възражение за нищожност на договора за цесия, поради липса на съгласие и поради привидност, позовава се на арбитражна клауза, действието на която е игнорирано с договора за цесия.Обосновано е становище за неизпълнение на договора, предвид специфичния му предмет, попадащ и под специален законодателен контрол, със ЗУО и Наредба №2/23.07.2014г., както и конкретни договорености, които са посочени чл.18 от Договора, като се сочи, че в нарушение на поетите задължения ищцовото дружество не е извършило предварително третиране на приети от „***“ АД отпадъци , получения нерециклируем отпадък, от оптадъци с код 20.03.01 и 15.01.05 не е бил транспортиран до Регионално депо за ТБО- Кюстендил, за депониране, извозени са били и нерегламентирано изхвърлени на общински ПИ с кадастрален идентификатор 20763.51.11.В доказателство за твърдението неизпълнение е посочено НП №20-А-5/24.06.2009г. на Директора на РИОСВ – Перник , за наложена имуществена санкция за наспезване правила, дефиниран в чл.38, ал.1 ЗУО, потвърдено с решение №100 от 04.06.2020г. по а.н.д.№61/2020г. на Административен съд Кюстендил.Изрично е подчертано, че след установяване на тези скрити недостатъци в изпълнението с писмо изх.№299/14.04.2020г. „*** – ***“ АД е поканило „*** ***“ ООД да отстрани посочените скрити недостатъци, 13 предоставяйки 7 – дневен срок за това, въпреки изпратеното писмо недостатъците на се били отстранени, при което е последвало писмо – предизвестие с изх.№317/24.04.2020г., като развалянето е в сила от 28.04.2020г.Допълнително е уточнено, че се касае са

особено съществено неизпълнение, водещо до абсолютна негодност на работата, съгласно договорното и предназначение. Изхвърлените върху общински терен производствени отпадъци, се сочат, като нарушение, извършено умишлено, създаващо право за разваляне на договора на основание чл.265 ЗЗД.

Страните не спорят, че е сключен Договор № 15/01.02.2018 г. между „***“ ООД, в качеството му на изпълнител и „***“ АД, в качеството на възложител. Като неразделна част от договора са сключени Анекс от 01.02.2018 г. и Анекс от 02.09.2019 г. между страните по първоначалния договор. Съгласно предмета на договора (чл.1)- страните са се задължили изпълнителят да събира и предава за своя сметка за последващо третиране на отпадъците, които се образуват от производствената дейност на възложителя, описани по код и наименование в Наредба №2/23.07.2014г. за класификация на отпадъците, от обекта на възложителя, находящ се в гр.***, ул. „***“ №3, индивидуализация на отпадъците в Приложение №1 и Приложение №1.2. В чл.1, ал.2 е уточнено, че ще бъдат транспортирани отпадъци с код т.1 20 03 01 – смесени битови отпадъци, от площадка на „*** ***“ АД до „*** ***“ ООД, за извършване на предварително третиране, получения неретикулируем отпадък транспортиран в регионално депо за ТБО – ***. В т.2 е предвидено, че строителни отпадъци с кодове 17 01 07, 17 09 04, отпадъци с код 18 01 04, ще се осъществява от площадката на „*** ***“ АД до регионално депо за ТБО – ***. В т.3 са посочени за транспортиране срещу възнаграждение композитни, многослойни опаковки – с код 15 01 05, както, че Транспортът ще се осъществява от площадката на „*** ***“ АД до „*** ***“ ООД, за извършване на предварително третиране и съхранение. Уточнено е в чл.5, ал.1, че изпълнителят е предоставил на Възложителя 3 бр. метални контейнера и 4 бр.открити метални контейнера. Според чл.6, ал.1 от 14 договора ИЗПЪЛНИТЕЛЯТ се задължава да плати на възложителя цената за приети отпадъци ОПИСАНИ В ПРИЛОЖЕНИЕ 1, плащане в срок от 60 дни от издаване на фактура от изпълнителя въз основа на отчетените количества отпадък. В чл.7, ал.1 е обективизирано задължение за плащане от Възложителя на цената на третиране на отпадъци, упоменати в Приложение №2 от договора, като плащането следва да се извърши по банков път в срок от 60 дни, от издаване на фактура от Изпълнителя въз основа на отчетени количества. В чл.7, ал.2 са посочени следните цени: за изпълнение по чл.чл.1, ал.2 т.1 – 40 лв. курс от *** до „*** – ***“ ООД, 0.10 лв/ тон/ кв за транспортна услуга от „*** – ***“ ООД до депо *** за ТПО, такса в размер на 40.00 лв. за депониране Депо *** , такса в размер на 2.74 лв/ тон отчисление по чл.60 ЗУО за бъдеща рекултивация на Депо – *** , такса в размер на 45лв/ тон за отчисление по чл.64 ЗУО, платима по открита в РИОСВ целева сметка в Община ***. В чл.12 от договора е предвидено, че предаването на количества се удостоверява с приемо – предавателни протоколи и/ или санитарни бележки, подписани от представители на двете страни. В отсъствие на друга уговорка, приемането – предаването следва да се извърши при мястото на тяхното образуване на площадка, находяща се в гр.***, ул. „***“ №3. В чл.13, ал.1 също е договорено, че предаването и приемане на отпадъци следва да се удостовери с надлежно попълнен, подписан и подпечатан идентификационен документ, в съответствие с предвиденото в Наредба №1 от 04.06.2014г., за реда и образците, по които се предоставя информация за дейности по отпадъците, както и реда за водене на публични регистри. В чл.14 възложителя е поел задължение да плаща дължимите отчисления, съобразно Наредба №7/19.12.2013г. за всеки тон депониран отпадък по реда на чл.64 ЗУО, по открита в РИОСВ целева сметка на Община ***. В чл.17, ал.1 от договора е предвидено издаване на кантарни бележки за количества приети отпадъци и заверяване на приемо- предавателни протоколи за извозени производствени отпадъци и/ или идентификационен документ за опасни отпадъци, изготвен от страна на Възложителя. В чл.18 е обективизирано

поето от изпълнителя задължение отпадъците да бъдат третираны, в съответствие с предвиденото в Закона за управление на 15 отпадъците и подзаконовы нормативны акты по управление на дейностите с отпадъци. В чл.20, ал.1 е посочен срок на действие на договора – 1 годишен считано от датата на подписването му (не е посочена различна дата от датата отразена в заглавната част на договора), както и продължаването му за още 1 година, при липса на писмено изявление за прекратяването му. Според чл.21 договорът се прекратява: с изтичане на срока и изпълнение на задълженията по него, по взаимно съгласие на страните, при нарушаване разпоредби на договора, със 7-дневно предизвестие, отправено от изпърваната страна до неизпърваната, с едномесечно предизвестие за всяка от страните.

С анекс от 02.09.2019 г. към процесния договор страните са предоговорили цените за услугата по третиране на отпадъците и срокът на договора е продължен до 01.02.2021г. По делото са представени 4 броя фактури, издадени от „*** – ****“ ООД. Първата от тях - фактура № 00000011360/31.01.2020 г. е на стойност от 576.00 лева с ДДС за извършена услуга - транспорт на ПВЦ изрезки и други БО за периода от 21.01.2020 г. до 31.01.2020 г. По втората фактура № 0000011361/31.01.2020 г. в размер на 6249.60 лв. с ДДС е за извършено предварително третиране на отпадъци 13380 кг x0.28, 5220 x 0.28). Третата фактура № 0000011362/31.01.2020 г. е на стойност 597,60 лв. с ДДС за извършен транспорт на отпадъци до депо, а четвъртата фактура № 0000011363/31.01.2020 г., е на стойност 382,10 лв. с ДДС за извършена услуга – такса депониране на отпадъци.

От заключението по изготвената и приета в първоинстанционното производство съдебно – счетоводна експертиза се установява, че процесните фактури са осчетоводени в ответното дружество на посочената в тях дата, по надлежния ред, по дебита на сметка 411“Клиенти“, отчитаща вземане от клиент“**** ****“ АД и по Кредита на счетоводни сметки, за отчитане на „Приходи от продажби на услуги“ -703 и „ДДС за продажби“ – сч.сметка 4532 за първите три фактури.Фактурите са отразени в счетоводните книги на въззивното дружество, на същата дата, по надлежния ред по Дебита на счетоводна сметка 602“разходи по производствени отпадъци“ и 4531 – 16 „ДДС за покупки“, както в кредит на счетоводна сметка 401 , отчитаща задължения към доставчика „*** “ О***ОД , като фактура №0000011363 е отразена в дневника за покупки и справка декларация през м.януари 2020г., като сделка без право на данъчен кредит.Не е осчетоводено извършено плащане и като такива те са посочени в кредита на сметка 401“Доставчици“, отчитаща задължение за плащане към доставчик „*** ****“ ООД.Плащания по фактурите няма.Фактурите са включени в дневника за продажби „*** ****“през м.януари 2020г., в справка – декларация за същия период и е внесено дължимо ДДС за периода м.януари 2020г. в полза на бюджета. а н е/ 19.02.2020 г. Ответникът „*** ****“ АД е ползвал данъчен кредит по начислено ДДС в месеца на издаването им, през м.януари 2020г. В приемо-предавателен протокол, подписан от представители на двете страни, за периода 03-10.02.2020г., е отразено, въз основа на кантарни бележки предадени отпадъци код 20 03 01 -2580 кг. , ПВЦ блистери код 15 01 05 – 2540 кг, трлетираны(сортиране , разделяне, балиране) други отпадъци код 20 03 01 – 2580 кг, ПВЦ блистери код 15 01 05- 2540 кг, депонирани – 6960 кг, или общо депонирани 6 960 кг.Посочена е и кантарна бележка, издадена от „*** – ЕКО „АД - за 9420 кг, -0000038699/04.02.2020г. , от които получени от „*** ****“ АД – 6960 кг.Приемо – предавателния протокол е подписан от представител на дружеството – жалбоподател и от представител на цедента и възражения във връзка с надлежното представителство на дружеството във връзка с изготвяне на този протокол липсват.

Няма спор между страните, за това, че с решение №100/ 04.06.2020г. по канд 61/2020г. Кюстендилският административен съд е потвърдено

наказателно постановление, с което на Директора на РИОСВ – Перник е наложена имуществена санкция в размер на 5 000.00 лв., за извършено през 2018г. нарушение по чл.38, ал.1 ЗУО, на основание чл.155, ал.1 ЗУО, касаещо имот с идент.20763.51.11(според изложението в мотивите на съдебния акт). С решение №32 от 21.02.2022г. на Кюстендилския административен съд са отменени задължителни предписания, обективирани в Констативен протокол №28/29.01.2020г., от Регионална инспекция по околна среда, която е осъдена да заплати на „*** – ****“ ООД сума в размер на 1920.00 17 лв – деловодни разноски.Санкцията е свързана с установени при проверка на 29.01.2020г. нарушения във връзка с осъществявана от дружеството дейност в имоти с ПИ 210763.51.11 и 20763.50.55, 20763.50.54, 20763.50.50, 20763.50.51 и 20763.50.52.78. С договор за цесия на парични вземания от 01.06.2020г. „*** – ****“ ООД прехвърля на „****“ АД придобито на основание Договор от 01.02.2018г. въз основа на фактури с номера, сред които и процесните вземане, възлизащо на 23 97.84 лв, безвъзмездно и срещу цена 5000.00 лв., платена в брой преди датата на подписване на договора.В чл.3 е предвидено задължение за цедента да уведоми длъжника за прехвърленото вземане, в срок от 2 месеца, от подписване на договора. Уведомление за цесия изх. №7/12.03.2020г. се съдържа в делото (л16) – текстът съдържа посочване на сключения договор за цесия, както и предмета на договора – вземания по процесните и др. фактури.Посочена е и банкова сметка, по която да бъде извършено плащане в полза на пенсионера.В делото е приложена и покана за доброволно изпълнение изх.№22/24.06.2020г, за сумата 23 975.84 лв., обратна разписка за получена писмена пратка от „****“ АД на 25.06.2020г. В уведомлението от „*** ****“ ООД до „****“ АД - се прави изявление за разваляне на договора, поради неполучени заявки за периода след 04.02.2020г. С писмо вх.№299/14.04.2020г. „*** ****“ уведомява „*** ****“, за знание досежно обстоятелството, че генериран от производствената дейност отпадък, е бил изхвърлян, в близост до АМ Струма, на нерегламентирано от нормативната уредба място, в противоречие с приетите по договора задължения и изисквания по Закона за управление на отпадъците.В писмото се съдържа покана за предприемане на необходимите действия, за законосъобразно преместване и третиране на отпадъците, от място в близост до АМ Струма, на площадка отговаряща на нормативните изисквания.Неизпълнение на такива действия в 7 дневен срок е посочено, като основание за прекратяване на Договора, преместване на отпадъците със собствени сили и средства и реализиране на съдебна отговорност, във връзка с неизпълнението.

Следва писмо изх.№317/24.04.2020г. отправено до *** **, в 18 което е посочено, че поради неизпълнение по предходно писмо, договорът се счита за прекратен, като е отправена покана за преместване в 3 – дневен срок на контейнери намиращи се в района на „*** ****“. От представените във въззивното производство писма вх. №316/23.04.2020г. и №410/27.05.2020г. се сочи надлежно изпълнение на задълженията по договора, във връзка с обработка на отпадъци по план график, за периода от 05.02.2020г.както се твърди прекратяването му с дата 23.03.2020г.

Въз основа на същите доказателства е направил своите изводи за фактологията обусловила спора между страните, първоинстанция районен съд.Доколкото е налице някаква непълнота на акта тя не е в полза на въззивника, видно от съдържанието на Договора – чл.1 и чл.2 (ПО ГОРЕ, КЪДЕТО уговорката за предаването на отпадъци за обработка и транспортиране е с първоначално местоназначение площадка на“**** ****“ ООД –а третиране и впоследствие до ***.Не е отбелязано в първоинстанционния съдебен акт и изобщо не се коментира в жалбата, приемо – предавателен протокол, подписан от представител на въззивното дружество, според отразеното в който на същия е представена кантарна бележка за депонирани отпадъци в ЕКО АД, *** и то в количество –

съвпадащо напълно с посоченото в този приемо – предавателен протокол , в който са описани получени от ищцовата страна битови отпадъци код 20.03.01 2580 кг., ПВЦ блистери, код 15 01 05 – 2540 кг, третиране/ сортиране, разделяне, балиране) – други битови отпадъци код 20 03 01 – 2580 кг, ПВЦ блистери, код 15 01 05 – 2540 кг. Касае се за частен свидетелстващ документ, който на основание чл.180 ГПК –представява доказателство за това, че изявленията, които се съдържат в тях, са направени от тези лица, доколкото е подписан. Касае са изявление, което представлява признание за неблагоприятен факт за въззивната страна и доказателствената тежест на документа не е оборена и въобще не е коментирана в хода на първоинстанционното производство и във въззивното от жалбоподателя. Доколкото същия документ не е подписан от соченото като органен представител на дружеството към момента лице то предвид липсата на изрично оспорване и действието на разопредбата на чл.301 ТЗ- когато лице действа от името на търговец без представителна власт, се смята, че търговецът потвърждава действията, ако не се противопостави веднага след знаването, доказателственото му значение не може да бъде изключено. Осчетоводяването на представени за удостоверяване на осъществяната работа, фактури, също сочи на признание на договора и изпълнение по същия. Предвид съдържанието на сключения между страните договор № 15/ 01.02.2018г. за извършване на дейност за обработка на отпадъци, ведно с приложимите към него Анекси от 20.11.2018 г. и 02.09.2019 г., очертаващи всички необходими условия по договора – поето задължение за приемане, третиране и транспортиране(в отсъствие на Приложение 1.1. и Приложение 1.2) на смесени битови отпадъци код т.1 20. 03.01 – транспорт от площадка „*** I ****“ АД до „*** – ****“ ООД за извършване на предварително третиране, а получени неретицируем отпадък Регионално депо за ТБО- ***, и отпадъци код 15 01 05 – композити, многослойни опаковки от площадка „*** ****“ АД до Регионално депо ТБО- ***, неоспорен и представения приемо-предавателен протокол от 10.03.2020г. ,извод за неизпълнение на задълженията по договора не може да бъде направен. Твърденията свързани с някаква санкция на дружеството – изпълнител, поради нарушения по чл.38, ал.1 ЗУО не са относими към конкретната сделка, част от поредица такива, доколкото са свързани с нарушение, установено през 2018г. Към доказателствения материал в производството е приложено Решение № 100/04.06.2020 г. по КАНД № 61/2020 г. по описа на Административен съд – Кюстендил, с което е потвърдено Наказателно постановление № 20-А[1]5/24.06.2019 г., издадено от Директора на РИОСВ – Перник за нарушение от страна на „***-****“ ООД на правилата на ЗУО, по-конкретно чл.38, ал.1 от ЗУО., както бе отбелязано касае се за нарушение, извършено през 2018г., докато процесните вземания са за осъществена през 2020г. дейност. Нарушената разпоредба на посочения член повелява, че дейностите с ОЧЦМ, отпадъци от метални опаковки, ИУЕЕО, НУБА и ИУМПС се извършват само на площадки, разположени на територии, за които съгласно устройствен план са допустими производствени и складови дейности, на пристанища за обществен транспорт с национално и регионално значение и на обекти на железопътната инфраструктура със стопанско предназначение. На основание чл. 155, ал.1 от ЗУО и поради неспазване на чл.38, ал.1 от същия нормативен акт е издадено и обжалваното наказателното постановление, което е потвърдено от касационната инстанция по делото. Цитираното решение доказва, че „*** – ****“ ООД не е спазвало изискванията за извършване на дейности с посочените видове отпадъци, като е складирало последните в обекти, за които липсва разрешение за извършване на дейност от дружеството-изпълнител, установено от контролен орган, комуто именно е възложено извършване на проверка. В отговор на отправено предизвестие за прекратяване на договора, ищцовата страна оспорва твърденията за неизпълнение. Доказателства за оборване на отразеното в

приемо – предавателен протокол и фактури не са представени. От констатациите във връзка с извършена през 2018г. проверка не може да се прави извод, за продължаващо и ненадлежно изпълнение по договора. Ако отпадъците на се били третирали по законоустановения начин, изпълнителят подлежи на санкциониране от специално създадения за целта Контролен орган, те подлежат на транспортиране и обработка по надлежен начин и задължението за плащане на възнаграждение за извършената работа на отпада. През 2022г. е постановено съдебно решение №32 от 21.02.2022г., с което са отменени задължителни предписания, обективирани в констативен протокол №28/29.01.2020г., издаден от Л.И.ДV и ГVСVВV - главен експерт в Регионална инспекция по околна среда и води, и доколкото става ясно от мотивите става въпрос за отпадъци, които са били разположени извън границите на площадка за третиране, за която е налице надлежно разрешение, намираща се в гр.***, установено при проверка на 29.01.2020г., дадени са били предписания, които с посочения съдебен акт именно са отменени, поради недоказаност на притежанието им от "*** - ***" ООД. С оглед на посоченото решение и останалите доказателства по делото извод за неизпълнение не може да се направи. Във връзка с наведеното от въззивното дружество възражение за нищожност на договора за цесия, следва да се отбележи, че валидността на договорите за цесия са разгледани в практиката на Върховния касационен съд, намерила отражение в решение № 60256/07.03.2022 г. по гр.д. № 3590/2020 г. на ВКС и Решение № 137/19.11.2021 г. по гр.д. №2499/2020 г. на ВКС, които настоящия съдебен състав споделя. Според приетото длъжникът не е легитимиран да оспори валидността на договора за цесия по иск относно цедираното вземане, освен в предвидените от закона случаи, когато прехвърлянето на вземането е изрично забранено или допустимо при изрично 21 установени условия, които не са спазени. Приема се, че доколкото страни по договора за цесия са цедентът и цесионерът, този договор не създава нови права и/или задължения в правната сфера на длъжника, като само се променя лицето, на което той трябва да изпълни. Поради това е прието, че длъжникът не е страна по договора за цесия, макар и той да е от значение за него, с оглед надлежното изпълнение на задължението и освобождаването от отговорност. Нищожността е съществен порок на сделката и на нея може да се позове всеки, имащ интерес от това. Длъжника по договора за цесия не може да коментира валидността на насрещните волеизявления на страните по сделката. Единствената предизвикана от договора за цесия промяна в неговата правна сфера е смяната на кредитора, той няма връзка с постигнатата договореност, причините за същата, предвид което и не може да се позовава на нищожност поради липса на съгласие, противното би било равнозначно на признаване на право на цесионера, като трето лице да иска разваляне на договора, при неизпълнение, което е абсолютно недопустимо. На новия кредитор могат да бъдат противопоставени всички възражения, които длъжникът е имал към стария кредитор, включително тези за нищожност, унищожаемост и разваляне на договора. Законът обаче не е вменил в задължение на длъжника да извършва проверка дали новият кредитор е придобил вземането валидно, поради което за валидността на изпълнението е без значение дали договорът за цесия страда от пороци и какви са те. Тъй като настоящият казус не разкрива никакви особености, въззивната инстанция приема, че длъжникът по цедираното вземане не е процесуално легитимиран да оспорва валидността на договора за цесия.

Изводът за дължимост на възнаграждение следва от факта, че възложителят не е освободен от заплащане на възнаграждение при недостатъци на престириания резултат, но може да упражни едно от регламентирания права в този случай: да иска поправяне на работата от самия изпълнител; да иска заплащане на разходите за отстраняване на недостатъците, ако то е извършено от трето лице или да иска съответно

намаляване на възнаграждението. Ако престираното е негодно за неговото договорно или обикновено предназначение, са налице съществени недостатъци, които обосновават право за възложителя по чл. 265, ал. 2 от ЗЗД да развали договора. Съгласно трайно установената съдебна практика, фактурите отразяват възникналото между страните правоотношение и с 22 осчетоводяването им от ответното дружество, включването им в дневника за покупко-продажби по ДДС, представляват недвусмислено признание на задължението по тях / решение № 45 от 28.03.2014 г. по т.д. № 1882/2013 г., Т. К., I Т. О. на ВКС, решение № 23 от 07.02.2011 г. по т.д. № 588/2010 г., II Т.О. Както се установи, процесните фактури са осчетоводени както от ответното дружество, така и от „*** ***“ ООД и са включени в дневника за покупко – продажби. Дължимата и незаплатена сума по тях е в общ размер така както са посочени в обжалваното решение.

След като договора за цесия е валиден, налице е надлежно отправено уведомление за извършената цесия, изходящо от цедента до „*** ***“ АД, с дата 10.06.2020г. (л.71 от първоинст. Дело) и разпоредбата на чл.235, ал.3 ГПК според която съдът взима предвид и настъпили в хода на производството обстоятелства, ищцовата страна се явява активно – материално правно легитимирана във връзка с процесното вземане. Установен е и размерът на акцесорната претенция по чл. 86 от ЗЗД, за периода от падежа на задължението, 31.03.2020г. до 29.07.2020г., възлизащ на сума 262.35 лв – толкова, колкото е присъдил първоинстанционния съд, посочвайки дължимата сума по всяка фактура. По отношение на възраженията относно начислените суми за транспорт, следва да се отбележи, че в отсъствие на доказателства, установяващи друго, независимо от достъпността на публични данни за разстоянието до ***, възражението е неоснователно.

Известно е, че в търговската си дейност правните субекти, на основание вменени им със счетоводните закони задължения, удостоверяват разходи за път с т.нар пътни листове, съдържащи точна информация за пропътуваното разстояние. Отразените във фактурата стойности, признати с оглед включване на фактурата в дневниците не са оборени.

Поради съвпадане на правните изводи на двете съдебни инстанции решението на районния съд ще бъде потвърдено в частта, с която ответното дружество е осъдено да заплати на ищцовото дружество сумите по издадените фактури, ведно със законната лихва върху тях от датата на предявяване на иска – 30.07.2020 г. до окончателното изплащане, и в частта за присъдените мораторни лихви.

С оглед изхода от спора и разпоредбите на чл.78, ал.1 и ал.3 ГПК искането на въззивника за заплащане на деловодни разноски е неоснователно респ. дължими са разноски на ответната страна, които съдът определя на 1550.00 лв- платено адв.възнаграждение, по размера на което във въззивното производство възражение липсва.

Спорове, които имат за предмет правоотношения, свързани или произтичащи от т. нар. обективни или абсолютни търговски сделки от кръга на посочените в чл. 1, ал. 1 ТЗ, представляват търговски дела по аргумент от чл. 365, т. 1 ГПК.

По изложените съображения, тъй като настоящото дело има търговски характер и с оглед цената на иска, въззивното решение не подлежи на касационно обжалване, съгласно чл. 280, ал. 3, т. 1, пр. 2 ГПК.

Водим от горното и на основание чл.269 ГПК, Кюстендилският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 469 от 17.11.2021 г., постановено от РС – Кюстендил по гр.д. № 1482/2021 г. по описа на същия съд.

ОСЪЖДА „***-***“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление в гр. ***, ул. "****" № 3 да заплати на „****“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление в гр. ***, ул. „****“ №2 разноски за въззивното производство възлизащи на 1550лв. (хиляда двеста и петдесет лева).

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____